

Beste Minister De Croo

Wat als er geen onderwijspersoneel meer zou zijn? Na een woelig corona-jaar is er niemand die er nog aan twijfelt: de onderwijsinstellingen vervullen in onze samenleving een cruciale rol. Het zijn plaatsen waar kinderen, jongeren en jongvolwassenen altijd welkom zijn, waar ze samen leren en samen leven, vriendschappen voor het leven smeden, zich optrekken aan gedreven leerkrachten en een bagage meekrijgen die hen in staat stelt om zelfstandig hun verdere toekomst uit te bouwen.

Toen dat vorig jaar midden maart weg viel, voelden we allemaal hoe het mentale welzijn van onze kinderen en jongeren een zware deuk kreeg. Tegelijkertijd ondervonden ook ouders en werkgevers hoe cruciaal de rol van onderwijs wel is. Gezinnen kregen het afstandsonderwijs vaak niet geregeld, bijvoorbeeld bij gebrek aan plaats of gebrek aan digitale middelen. Ouders ondervonden ook dat les geven toch niet zo eenvoudig was. En telewerken met de kinderen thuis was niet vanzelfsprekend. Het onderwijspersoneel haalde ondertussen alles uit de kast om iedereen bij de les te houden maar kon niet voorkomen dat sommige leerlingen toch van de radar verdwenen. Een situatie waar we niet naar terug willen!

We doen er met z'n allen dan ook terecht alles aan om onze onderwijsinstellingen zo lang mogelijk open te houden. Maar als we daar als samenleving echt achter staan, als dat echt de keuze is die de overheid wil maken, dan moeten die overheid er ook alles aan doen om van die plaats een veilige werkplek te maken voor het personeel dat daar dag na dag het beste van zichzelf geeft.

Daar wringt vandaag het schoentje. Juf Patricia die in drie kleuterscholen kinderverzorgster is, heeft op dit moment noodgedwongen meer dan 200 knuffelcontacten. Er moeten immers mondjes afgeveegd worden, pampers ververst, kapotte knieën verzorgd, tranen gedroogd, snotneusjes afgekuist. En vooral: er moet aan die kleuters geborgenheid gegeven worden, daar hebben ze recht op. Dat doe je niet op anderhalve meter afstand. Meester Bart, 60 jaar, ziet uit voorzorg zijn eigen kleinkinderen niet meer, maar staat wel elke dag middenin een klas 8-jarigen. Juf Yasmine geeft les in het buitengewoon onderwijs en telt al lang de keren niet meer dat ze in de klas te maken krijgt met niezende of snotterende leerlingen die geen afstand kunnen houden. Meneer Peeters geeft wekelijks zijn lessen aardrijkskunde aan 250 verschillende leerlingen – van klasbubbels gesproken – en mevrouw Hermans doet reftertoezicht bij 150 pubers van 14 tot 16 jaar die eten en drinken en lachen en roepen. Meneer Mertens staat vlak naast zijn 18-jarige lassers en houdt hun hand vast om de goede weg van de lastoorts aan te geven.

Het zijn maar enkele van de verhalen die dagelijks uit elke onderwijssector in onze mailbox belanden. We moeten durven erkennen dat het virus ook onze scholen binnendringt en de gezondheid en welzijn van het personeel bedreigt.

Het zal u ook niet verbazen dat het personeel van onze scholen op zijn tandvlees zit. Ze voelen zich ondergewaardeerd: cruciaal om de scholen open te houden, niet cruciaal genoeg om eerst gevaccineerd te worden. Ze houden koste wat het kost de scholen open, ook al is soms tot een derde van het personeel afwezig. Vervangingen vinden directeurs al lang niet meer. Dat heeft een niet te miskennen impact op al wie nog aan het werk is maar zeker ook op de onderwijskwaliteit. Leerachterstand is een hot item in het publieke debat. Scholen laten draaien met een tekort aan personeel zal die leerachterstand alleen maar groter maken.

Alle leeftijdsgroepen worden systematisch gevaccineerd. Behalve kinderen onder de 18 jaar. Dat wil zeggen dat in andere contactberoepen, denk maar aan het personeel in de supermarkten of in de welzijnssector het contact met niet-gevaccineerde personen afneemt. In onderwijs daarentegen zullen de contacten niet veranderen en blijft het risico op besmettingen dus even groot.

Binnenkort is het paasvakantie. Waarom van deze periode geen gebruik maken om het onderwijspersoneel massaal te vaccineren? Wij hebben geen applaus nodig en ook geen schouderklopjes maar wel de mogelijkheid om ons werk in veilige omstandigheden te kunnen uitvoeren. Daarom vragen wij, net als minister Weyts, in naam van het ganse onderwijspersoneel heel concreet dat de overheid hen in bescherming neemt en dus prioritair op de lijst zet om gevaccineerd te worden.

Marianne Coopman (COV), Koen De Backer (VSOA-onderwijs), Nancy Libert (ACOD-onderwijs), Koen Van Kerkhoven (COC)

